

I.

Село! і серце одпочине.
Село на нашій Україні —
Неначе писанка. Село
Зеленим гаєм поросло,
Цвітуть сади, біліють хати,
А на горі стоять палати,
Неначе диво, а кругом
Широколистії тополі,
А там і ліс, і ліс і поле,
І синії гори за Дніпром...
Сам Бог вітає над селом!

Село! село! Веселі хати!
Веселі з-далека палати —
Бодай ви терном поросли!
Щоб люде й сліду не найшли,
Щоб і не знали, де й шукати!

В тому господньому селі,
На нашій славній Україні,
Не знаю, де вони взялись,
Приблуда князь, — була й княгиня.
Ще молоді собі були,
Жили самі, були багаті:
Високі на горі палати,
Чималії у яру ставок,
Зелений по горі садок,
І верби, і тополі,
І вітряки на полі,
І долом геть собі село
По-над водою простяглось.

Колись там весело було:
Бувало, літом і зимою
Музика тне, вино рікою
Гостей несить налива;
А князь аж синій похожає,
Та сам несмілим наливає,
Та ще й покрикує: »віват!«